

Србија мора у НАТО

Пише: Вук Драшковић
недеља, 26 април 2009 20:48

(Вечерње новости, 26.04.2009)

НАТО је на границама Србије. Са свих страна опасани том силом, најснажнијом у историји света, држимо се мантре наше неутралности, а за узор истичемо никог другог до Швајцарску.

Суочимо се са собом и стварношћу, без срџбе, без емоција, без мржње или љубави према било коме и, ако је икако могуће, без глупости као мере српског патриотизма.

Србија никада није била Швајцарска, а то није ни данас. Србија је европски изузетак по нечему другом, а не по својој швајцарској историји и традицији. Једина смо држава у Европи после Другог светског рата која је бомбардована, а бомбе је бацао баш НАТО. Једина смо држава у Европи која је морала да повуче сву своју оружану силу са дела сопствене територије и да контролу над том територијом препусти страној сили чија је ударна песница НАТО. Срби су већински народ на половини државног простора БиХ, а и тамо је НАТО. Шта ће, куд ће и с ким Србија, ако се опет наоблачи на Косову, у Босни или било где у овом региону надареном за сукобе и несреће? Све и да нигде никаквих потреса не буде, може ли Србија бити неутрална према стању на својим границама, према себи и стварности око себе?

Не може, наравно, и мора да изабере једно од ово двоје: да НАТО буде савезник Србији или да јој буде непријатељ. Треће, такозвана неутралност, онај је Буриданов магарац, ни тамо, ни овамо, па је тако скапао од глади.

- НАТО је злочиначка организација, они су Србождери, отимачи Косова, извршиоци прљавих послова САД! - хорски галаме промотери наше војне „неутралности“.

Опасан преседан

Углавном су то они исти, уз њихов одрасли подмладак, који су цвећем китили тенкове кад су кретали ка Вуковару, славили масакр у Сребреници, борили се и изборили 1999. за рат против НАТО. То су, генерално, главни промотери свих наших несрећа, пораза, лудила и срамоте у последњој деценији минулог столећа.

Ево их, опет, у старом сјају и ево, опет, обеспамећене и ослепеле Србије, у којој се све масовније презиру чињенице и здрав разум, јер оне морају да горе и изгоре свуда тамо где страсти мржње и гнева запале људе. На том и таквом пламену „патриотизма“ горе и принципи наше политичке и духовне елите, која је, све доскора, била посвећена евроатлантским интеграцијама Србије.

У страху од губитка „патриотских гласача“, демократске снаге учиниле су опасни уступак „родољупцима“, одрекле се атлантских интеграција (приступања државе НАТО савезу) и пристале на „војну неутралност“.

Као неизбежна, намећу се нека питања. Ако је НАТО, заиста, злочиначка организација чији је стратешки циљ антисрпски, зашто да будемо „неутрални“ према том свом непријатељу? Зар то није издаја? Како и зашто да Србија уђе у Европску унију, чија је огромна већина држава у НАТО савезу, ако је тај савез злочиначки? Све бивше комунистичке земље Европе, које су ушле у ЕУ, претходно су ушле у НАТО. Оне су у Брисел стигле преко Вашингтона, као стварне НАТО престонице. Који су то разлози да Србија буде изузетак од овог правила?

Уласком у НАТО, као политичку и војну алијансу, одређена држава приступа западном систему демократских вредности, али и појединачне и колективне безбедности. Ова пропусница за ЕУ, додатно је незаобилазна за државе бивше Југославије, јер се приступањем НАТО савезу оне обавезују не само на раскид са комунистичким наслеђем, него и на одрицање од рата као начина решавања међусобних спорова.

Шта, онда, значи наша неутралност према овим начелима? Да ли нећемо корениту демонтажу комунистичког поретка у Србији или да ли нећемо да се одрекнемо рата као свог државног циља, чим нам се укаже згодна прилика? Или је у питању и једно и друго?

Сунђер злочина

Шта значе повици да бисмо, уласком у НАТО и ЕУ, издали „историјска осећања Срба према Русима“? У тим „историјским осећањима“ ништа се неће и не може мењати, а Србији су, ваљда, најпречи њени државни интереси. У земљама ЕУ и НАТО алијансе данас живи и ради око четири милиона Срба. Сме ли Србија да прецрта ту целу једну Србију или да четири милиона људи тера да буду непријатељи држава у којима живе?

На почетку прошлог века, после два балканска и Првог светског рата, три су пута драматично мењане државне границе на Балкану и сва три пута у корист Срба и Краљевине Србије. Уз чију подршку? Уз одлучујућу подршку царске Русије и „западних српских непријатеља“, како данашњи наши „родољуби“ називају Француску, САД, Италију и Енглеску. А ко је, на Берлинском конгресу 1878. године, помогао тада нејакој Србији да буде поништен, по њу фатални, Санстефански мировни споразум између Русије и Турске? Аустрија и Бизмаркова Немачка. Ко је на крају Другог светског рата настојао да спречи војнички и политички слом генерала Михаиловића, о којем су се договорили Черчил, Стаљин и Тито? Америка је била та која се (безуспешно, нажалост) противила послератном комунистичком уређењу Југославије. Да ли је краљ Александар издао Србе и Србију када је успоставио најбоље односе са Турском, петовековним окупатором, и скоро братске везе са Кемалом Ататурком?

Нема вечних ни пријатеља ни непријатеља Србије. Њих одређују спољне околности и домаће прилике, које трасирају однос према моћнима. Трагедија Србије, па и НАТО бомбардовање, узроковани су политиком Слободана Милошевића и оркестра овдашњих „родољубаца“ који су националној стратегији сукоба са читавим западним светом били и крила и погонско гориво.

Та политика, а не „антисрпски Запад“, аутор је светске оптужнице да су Срби формирали прве концлогоре у послератној Европи, да су опсадирани и рушили градове, за бандере везали војнике УН, злочине из босанског рата преселили на Косово. Та политика, а не „антисрпски Запад“, за националне витезове и узор прогласила је убице и лопове, „Црвене беретке“ и тајну полицију као трупу државног тероризма. Један сунђер злочина и крви није хтео да се осуши, него је хтео, и у томе успео, да малу и несрећну Србију, после свега, гурне и у рат са НАТО алијансом. Не са циљем да тај рат добије, јер је то било немогуће, него са циљем да НАТО бомбе распале хистериичну мржњу нације према Америци, Европској унији и западној цивилизацији. Циљ је био да НАТО бомбе разоре и само сећање народа на историјске савезе, опредељења и путоказе преткомунистичке Србије.

Нарикаче и полиција

Девет је година од политичког пораза те пирамиде Зла и четири године од смрти Мефиста Србије. Где смо? Лелечемо, као на погребу, против „западних душмана“, и то помамније него пре десет година кад смо бомбардовани. Они који су, од 1990. па наовамо, доследни у свом ставу да је по српски народ најбоље све што је за њега најгоре, упрегли су се у своју одлучујућу битку блокаде евроатлантске трасе државе. У истом строју су стари и млади комунисти, самозвани антикомунисти који су против Европе и Запада још и жешће него комунисти, нарикаче за Косовом и Карлобагом, тајне полиције и њихови злочинци жељни освете „домаћим издајницима“, архијереји којима је антисрпско све што није православно. Тешко је уочити суштинску разлику између онога што говоре стоструки убица Легија или многи писци и академици.

А народ очајан, слућен, поводљив и не памти. Не знају људи да су, не тако давно, Срби имали државу која је била победничка и од света поштована. Не знају да је та прекомунистичка наша држава била управо проевропска. Нити знају да су је водили - десничари. И да је данашња антиевропска десница у Србији издаја националне историје и највећа превара и подвала нашем народу.

Бежећи од НАТО и Европе, заговарају пут ка Русији и Кини, а све се чешће спомиње и чланство у покрету несврстаних. Крију, при том, од народа да Русија и НАТО седе у заједничком савету и да је најважнији стратешки партнер Русије управо Европска унија. Ћуте и о томе да је наш извоз у Кину много мањи од извоза у Црну Гору. Говоре да ћемо, уласком у ЕУ, изгубити споразум о слободној трговини са Русијом. Хоћемо. Изгубићемо слободну трговину на тржишту од 150 милиона људи, а добити слободну трговину на тржишту од 500 милиона људи, на које, и данас, Србија извози седамнаест пута више него у Русију.

Када у свему бивају огољени, онда се врате НАТО бомбама као једином разлогу. При томе, ћуте о српским бомбама. Рецимо по Сарајеву. Значи ли то да, док је света и века, сваки Сарајлија мора да у Србима гледа злочинце и своје непријатеље? Шта ћемо са оним савезничким бомбардовањем Београда и Србије у јесен 1944? Да ли су Немци издали себе, када су, после свих америчких и британских бомби, приступили НАТО алијанси? Зашто се Јапан, после Хиросиме, помирио са Америком? Зашто је Немачка данас главни партнер Русије?

Србија мора у НАТО

Пише: Вук Драшковић
недеља, 26 април 2009 20:48

Ниједно непријатељство не гаси се непријатељством. И ниједна несрећа се не отклања неговањем њених корена.

Извору српске несреће не смеју се правити никакви уступци. И у НАТО и у ЕУ, што пре, безусловно!

Куда то иде Србија, кад је у њој, и данас, после свега, најомраженије баш оно што само користи Србији?!